Urmăritorul îl urmăreşte pe urmărit de departe. Urmăritul nu ştie că e urmărit. Ş.a.m.d... La un moment dat, Uţă se opreşte să aştepte la un colţ. După cîteva minute, acolo îşi face apariţia, exact în...

EPISODUL V
„O domnişoară agitată"

Detectivului îi păru rău că nu putea să se apropie. Domnişoara e nervoasă, gesticulează. Probabil ca să o linişteascǎ, Uţă o invită într-o cofetărie. Pentru o clipă coada urmăritului intră în panică, dar se linişteşte, constatînd că-i poate supraveghea pe cei doi prin ferestrele înalte ale localului.

După aproximativ o oră, cît au stat să descînte paharele de oranjadă, cei dinăuntru par a fi ajuns la un acord: fata împinge un pachet spre Uţă, iar acesta face un gest asemănător cu alt pachet, pe care-l scosese de sub veston. Imediat domnişoara se ridică şi iese. Uţă îşi sprijină capul în mîini pentru a-şi frămînta mai bine gîndurile, apoi cumpără o sticlă de coniac şi părăseşte localul.

Prudent, Griguţă îl urmăreşte de departe pînă la gardul unităţii. În momentul cînd prietenul său escaladează grilajul, detectivul îl ajunge dintr-o săritură şi se prăbuşesc amîndoi în curtea unităţii.

EPISODUL VI
„Detectivul dezleagă enigma"

— Ce ai în pachet? se răsteşte Griguţă.

— Ah, ce m-ai speriat! Tu erai mă, păcătosule? Uite, trage un gît de coniac!

— Mersi, hai noroc, da' nu mă corupi tu cu asta. Ce i-ai dat fetei şi ce ţi-a dat? Ceva documente secrete?

— Deci m-ai urmărit?

— N-are importanţă. Răspunde la interogatoriu!

— Ei, bine, ne-am certat şi ne-am restituit scrisorile de dragoste. Poftim, uite-le, citeşte-le... Şi hai să mai bem, ca vreau să uit!

În acelaşi moment se aud nişte paşi...

EPISODUL VII
„Suspans"

Cineva îi somă. Era santinela. Urmărirea a luat sfîrşit. Cercetările continuă.

Maior LICĂ PAVEL

JOC – IUBIRE – ÎNŢELEPCIUNE

Fără îndoială, în secolul nostru sportul are, mai întîi de toate, o valoare biologică. El înseamnă sănătate, relaxare, longevitate.

Dar sportul, prin lumea lui de neprevăzut şi frumuseţi, mai are o valoare, poate tot atît de însemnată, o valoare estetică şi educativă.

Prin aceste valenţe complexe, tinereşti, dar şi mature, totodată, căci este o activitate care te cheamă de la 3 la 80 de ani – sportul devine, aşa cum spunea Tudor Vianu, un fenomen modern foarte complex, o componentă a vieţii sociale contemporane.

Încă din antichitate Platon, în lucrarea sa de îndrăzneaţă clarviziune „Republica", afirmase că: „acei ce se ocupă doar de exerciţiile trupului devin mai brutali decît ar trebui; iar acei ce se dedau numai exerciţiilor spiritului ajung mai moleşiţi decît s-ar cădea".

Peste ani, ideea este reluată şi întregită de autorul lui Faust, educatorul unui prinţ şi el însuşi convins şi pasionat de natură şi mişcare, patinator entuziast, aşa cum îl arată chiar şi picturile timpului. Pentru Goethe, viaţa omului este alcătuită din seriozitate şi joc. Numai acela va fi „înţelept şi fericit care va şti să păstreze echilibrul dintre ele".

A face sport, a te juca de fapt, înseamnă a te regăsi pe tine însuţi, a da minţii şi trupului nu numai satisfacţii momentane, ci şi largi posibilităţi de împlinire. Parcă auzi îndemnul poeziei lui Blaga: „Daţi-mi un trup,/ voi munţilor,/ mărilor,/ daţi-mi alt trup/ să-mi descarc nebunia/ în plin".

De fapt, viaţa este şi joc, iar într-o componentă a sa, omul trebuie să fie şi un Homo ludens, *un om care se relaxează prin joc; înţelept şi frenetic, cu nereuşite şi împliniri, cu experienţe care se string şi rodesc în ani.*

Ce frumos, ce convingător este Lucian Blaga în poezia „Trei feţe" cînd vorbeşte de joc, iubire, înţelepciune: Copilul rîde:/ „Înţelepciunea şi/ iubirea mea e jocul"./ Tînărul cîntă:/ „Jocul şi înţelepciunea/ mea-i iubire"./ Bătrînul tace:/ „Iubirea şi jocul meu e/ înţelepciunea".

Un stadion nu este numai o construcţie de beton şi iarbă, în care tinerii se întrec, iar oamenii de toate vîrstele freamătă şi cer, ca dintotdeauna pe arenele lumii, victoria.

Trei sînt zeii tinereţii, mărturisea cu nostalgie cel ce-a scris „Olimpicele" – Henry de Montherlant – sportul, arta şi prietenia. Cine nu crede în ei la vîrsta cînd nu se poate să crezi altceva, le va simţi lipsa toată viaţa.

A nu face sport, gîndea Giraudoux, marele dramaturg francez, care a cochetat mult cu sportul în tinereţe (ca junior a alergat 400 m în 50 de secunde), este ca şi cum nu ai folosi toate posibilităţile unei maşini: „Omul care nu ştie să se joace, să alerge, să sară şi să înoate este ca un automobil căruia nu i se foloseşte decît viteza întîi".

Aceasta nu exclude ideea de a fi spectator. „Nu există o recreaţie mai plăcută — *spunea foarte convins Camil Petrescu* — atunci cînd lucrezi intens, ca o partidă frumoasă de fotbal".

Viaţa te cere mereu alături de tineri, de tinereţe, să te străduieşti să ţii pasul aproape de ea. Dar pentru aceasta trebuie să ştii să te joci, să fii în mijlocul celor care se joacă şi se înveselesc ori pe un teren de sport ori pe... scenă.

„Joacă-te, ca şi copiii, zbenguieşte-te, aleargă, amestecă-te în jocurile lor. Numai proştii sînt serioşi" — *spunea George Călinescu.*

Dintre toate activităţile şi experienţele secolului nostru, sportul este una din cele mai dinamice şi rodnice. Este activitatea cea mai apropiată de viaţă şi, am putea spune, împreună cu Hemingway, cel dornic de călătorii şi coride, că este... însăşi viaţa: „Sportul, jocul în general, te învaţă să cîştigi corect, cinstit. Sportul te învaţă să pierzi în mod demn. Prin urmare, sportul — jocul, te învaţă de toate, te învaţă ce este viaţa".

OCTAVIAN VINTILĂ

SPORTUL eterna poveste...

Sportul e un fenomen pe care timpul nu a reuşit nici să-l altereze şi nici să-l modifice ca esenţă; performanţele, recordurile sportive, da. Întreg eşafodajul de companii de televiziune, antrenori, publicitate, piste moderne, tartan, gazon artificial etc., etc. a ajutat fără îndoială la progresul, la răspîndirea disciplinelor sportive, la folosirea unor capacităţi nebănuite ale corpului omenesc prin toate mijloacele posibile: chimie, biochimie, medicină sportivă, ducînd performanţele spre limitele umane (dacă ele există). Dar tot acest păienjeniş, această suprastructură indispensabilă civilizaţiei moderne, n-a izbutit să cizeleze un singur lucru: bucuria victoriei. Sinonimă cu plăcerea de a face sport. Nimeni nu poate garanta că bucuria victoriei de azi într-un concurs de masă sau la Jocurile Olimpice e mai mare decît cea a învingătorului olimpiadelor antice, încununat cu ramura de măslin şi slăvit în ode. Nimeni nu ne poate convinge că plăcerea de a face sport azi e superioară celei din vremuri imemoriale, cînd, pe stadionul de marmură din Atena, învingătorii sau învinşii erau înnobilaţi de uralele spectatorilor, spectatori care se opreau pentru „o clipă" din confruntările barbare *– indispensabile acelor vremuri – pentru a glorifica sportul şi pentru a eterniza pe eroii acestuia în statui.*

Nu trebuie să existe termeni de comparaţie între aceste două momente ale existenţei noastre milenare, particularizate în sport. Sportul, cu toate derivatele sale, a existat prin sine însuşi, a fost, este şi va fi un fenomen de sine stătător, generînd multiple satisfacţii. Olimpiadele au „izbucnit" acum peste 2000 de ani şi au continuat să „erupă" vreo cîteva secole bune, apoi o mantie religioasă le-a înăbuşit temporar; dar lava lor mocnea în străfunduri şi a erupt din nou în 1896, cînd Pierre de Coubertin, dînd glas voinţei oamenilor, le-a lăsat din nou să „curgă", fiindcă dragostea oamenilor pentru sport a rămas aceeaşi...

Sportul este un joc a cărui raţiune de a exista constă în însăşi desăvîrşirea sa şi nu are alte reguli decît cele pe care şi le elaborează în mod liber. Dar, în acelaşi timp, printr-o antinomie plină de sens, acest joc este un exerciţiu riguros al cunoaşterii şi al stăpînirii de sine. Asumînd cu luciditate elementul dat, corpul, sportul caută cu cea mai mare exactitate să-i descopere resorturile, atît slăbiciunile, dar mai ales resursele, pentru a le folosi metodic, în funcţie de un randament optim, bine gîndit. Nici o cercetare, o explorare a actualităţii şi potenţialelor nu duce atît de departe exigenţa adevărului cum o face antrenamentul sportiv; în nici un alt domeniu, credem, individul, înfruntînd efortul, singur sau în echipă, nu-şi cunoaşte mai bine fiinţa sa fizică şi morală ca pe un teren de sport.

În sfîrşit, sportul este, în special, efortul de a se depăşi pe sine şi ca atare constituie în primul rînd o experienţă morală şi o admirabilă şcoală de energie unde se pregătesc performanţe de tot felul, cele ale conştiinţei şi cele ale corpului.

Printre eforturile cărora sportul le impune o practică relativ constantă, unul din cele mai importante pentru formarea caracterului este acceptarea, respectarea, am spune chiar cultul regulii; această regulă care este cu atît mai indispensabilă cu cît constituie expresia şi garanţia libertăţii sale specifice. Prin aceasta, sportul este învăţarea spiritului de dreptate, a acelui simţ al dreptăţii devenit principiu suprem de aşa manieră încît, în cel mai important moment al competiţiei, sportivul îl va situa mai sus decît însăşi victoria sa. El este exprimat în frumoasa denumire de fair-play *şi faptul că este folosit în toate ocaziile, atît în viaţă cît şi pe terenurile de joc, pentru a desemna cinstea cea mai pură şi mai cavalerească, este un omagiu conferit valorii morale a sportului şi nobleţei sportivilor.*

„Succesul spectacolului sportiv, importanţa pe care a capatat-o sînt din păcate prea adeseori exploatate pentru scopuri străine, chiar opuse sportului: mercantilismul, şovinismul etc. Trebuie reacţionat energic, dacă vrem să-i păstrăm sportului sufletul. Trebuie să alegem între circul roman şi palestra greacă. Trebuie să alegem între exaltarea orgoliului naţional şi fraternitatea umană, între ceea ce îi desparte pe oameni şi ceea ce îi uneşte.

Desigur că sportul, sub aspectul său de competiţie, constituie o sursă admirabilă pentru spectacole frumoase şi emoţionante; ceea ce face, pe bună dreptate, parte din cultura modernă. Dar, pe de altă parte, dezvoltarea spectacolului sportiv a deturnat atenţia de la morala intimă a sportului în favoarea capacităţii sale de divertisment. Sportul a devenit un divertisment pentru mulţimile reduse la rolul de spectatori, pe care radioul şi televiziunea îi scuteşte chiar de a lua drumul stadionului.

Sportul ar trebui să revină la natură. Izvorul celor mai sănătoase bucurii ale sale înseamnă să redai corpului libertatea sa instinctivă şi prin aceasta să restabileşti comuniunea omului cu imensa natură din care face parte. Această reîntoarcere la autenticitate se impune în zilele noastre mai mult ca oricînd pentru a compensa dezechilibrul crescînd introdus în modul nostru de a trăi de dezvoltarea maşinismului şi de condiţiile artificiale de existenţă care prevalează în aglomerările urbane. La un moment dat, mişcarea sportivă a fost, înainte de toate, şi o evadare a orăşenilor către natură şi semnificaţia ei profetică a fost de a avertiza umanitatea de problemele ridicate de civilizaţia industrială. Nu putem evita acest aspect eminamente salutar al sportului, atunci cînd reiese că această civilizaţie poate şi distruge, şi polua din ce în ce mai mult mediul

Unităţile noastre militare, dotate cu complexe baze sportive, oferă tinerilor ostaşi condiţii optime de pregătire fizică

Înainte de meci, o binevenită încălzire

înconjurător natural al omului" *(din alocuțiunea pronunțată de René Maheu – director general al O.N.U. pentru educație, știință și cultură – la Congresul științific organizat cu prilejul Jocurilor Olimpice de la München).*

Dar mai există și o altă „poluare", despre care s-a scris și s-a vorbit destul de puțin, deși ea nu este mai puțin nocivă: aceea a imobilității, a sedentarismului. Extinderea proceselor de automatizare și de mecanizare a producției, înmulțirea mijloacelor de transport, cinematograful, radioul, telefonul, liftul, televizorul și alte descoperiri îndreptate spre binele omului poartă în ele și reversul medaliei. Reducînd, zi de zi, aria efortului fizic și a mișcării, ele determină efecte cu totul negative asupra dezvoltării tinerei generații și a sănătății vîrstnicilor, deopotrivă.

Departe de noi intenția de a pune în discuție valoarea marilor descoperiri care catapultează societatea contemporană pe culmile civilizației, îmbogățind viața materială și spirituală a ființei umane. Dar de aici și pînă la instalarea unui reflex de imobilitate ca o deprindere de viață este o cale lungă. Vezi, de pildă, tineri zdraveni, dispuși să aștepte liftul minute în șir pentru a cobori... cîteva etaje sau oameni în toată puterea care se înghesuie în autobuz ca să meargă... o stație! Nu este cu nimic paradoxală afirmația că ar fi recomandabil, chiar și pentru bătrîni, nu să coboare, ci să urce cîteva etaje pe zi. Mai ales că medicina modernă recomandă exercițiul fizic în tratamentul infarctului miocardic.

Echilibrul biologic al ființei umane se realizează, printre altele, și prin dinamică, prin mișcare sistematică zilnică, singurul mijloc sănătos, natural și eficient de compensare a vieții statice, sedentare, care, după cum se știe, accelerează fenomenele și procesele degenerative.

Unele persoane justifică această situație prin motive așa-zis obiective: lipsa de timp și neajunsurile din baza materială. În realitate însă, cauzele pentru care un număr încă mare de tineri și adulți nu practică exerciții fizice sînt, în majoritatea cazurilor, de ordin subiectiv, nelegate nici de baza materială, nici de timp și nici de faptul că nu ar fi accesibile. Ele țin de atitudinea personală a omului, de educația lui, de modul cum fiecare înțelege importanța exercițiului fizic și acționează ca atare.

A ști să înoți, să alergi, să joci volei, să urci pe munte și a face cu plăcere și cu pricepere din fiecare cîte puțin, aceasta este o cerință imperioasă a timpurilor noastre. Nu-i cerem sportului numai să formeze campioni, deși el acționează adeseori și ca un revelator, scoțînd la iveală mari talente; îi cerem însă să-i convingă pe cît mai mulți de valoarea neprețuită a mișcării. Iar cînd 70, 80, 90 la sută din publicul care umple stadioanele va avea o condiție fizică oarecum comparabilă cu a celor din arenă, atunci sportul își va îndeplini în totalitate menirea.

Dar aceasta vizează sportul ca fenomen de masă, nu numai subjugat performanței, fapt care impune necesitatea unei intervenții la nivel macrosocial. Astfel, numai o activitate bine organizată, instituită la nivelul întregii populații poate duce la rezultate meritorii. În acest sens marea competiție sportivă națională „Daciada", inițiativă de preț a secretarului general al partidului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu, oferă un cadru larg, popular, manifestărilor sportive, creează fiecărui om al muncii din patria noastră posibilitatea plenară a practicării sportului, act de mare valoare umană și socială, vizînd însăși sănătatea, vigoarea poporului român, angajat într-o operă remarcabilă: construirea socialismului și comunismului în patria noastră.

CRISTIAN ȚOPESCU

Începuturi... sportive

● În anul 1911, căpitanul Ion N. Păun a realizat una din marile peformanțe ale timpului, întreprinzînd un raid călare de la București la Paris, stîrnind admirația tuturor cercurilor sportive europene. El a plecat din București la 24 aprilie 1911, călare pe iapa Nonnius și avînd ca... ataș o mînză de doi ani. Călărețul avea 59 de kg, iar bagajul din „ataș", 22 de kg. Distanța de 3 550 de km a fost parcursă în 58 de zile, deci s-a realizat o medie zilnică de 62 de km — un record absolut pentru vremea aceea.

● În primăvara anului 1866, actorul Iorgu Caragiale — unchiul lui I.L. Caragiale — alcătuiește o trupă cu care pleacă în provincie pentru a-și cîștiga existența, și așa destul de nesigură. În trupă, printre actori, figura și Gh. Moceanu, care executa diverse figuri de gimnastică acrobatică.

● La 3 martie 1896 apare la București „Revista sportivă", condusă de Al. Davila, publicație ce se voia „un organ al sporturilor pătrunse în toate straturile noastre sociale" (hipism, ciclism, vînătoare, scrimă, tir, gimnastică, sporturi atletice etc.), „un letopiseț modern și atent care să consemneze evoluțiunea lor atît de repede și în care să se afle activitatea desfășurată în alte țări" — cum se preciza în editorialul primului număr.

● Bucureștii au avut primul lor balon în anul 1818 — BĂȘICA LUI CARAGEA, cum a fost denumită. Era confecționat din pînză de Brașov și avea patru stînjeni în diametru. Pentru umplerea cu aer cald a acestui balon românesc au fost arse cinci vedre de spirt. Lansarea s-a făcut de pe Dealul Spirii, iar aterizarea în comuna Cățelu, unde-l dusese vîntul. În 1874 este înălțat la București și cel dintîi balon românesc cu pasageri la bord. S-a numit balonul „MIHAI BRAVUL". Fusese confecționat la Paris și avea dimensiuni de adevărat uriaș pentru timpul său: 25 de metri înălțime, 14 metri diametru. Umplut cu 1 200 mc de gaz, fabricat de uzina de la Filaret, balonul s-a înălțat, la 9 iunie 1874, cu doi pasageri, iar la a doua încercare, cu patru ofițeri. Douăzeci de ani mai tîrziu (1894), secția de aerostație a armatei române confecționează în țară primele baloane pentru armată.

D. BĂSCEANU

STEAUA

Cupa Campionilor Europeni, ediţia 1987—1988, a ajuns în faza sferturilor de finală, rămînînd în competiţie opt dintre cele mai bune echipe ale bătrînului continent. Formaţii de mare valoare, cu un palmares impresionant. Între ele şi campioana noastră, Steaua Bucureşti. Jucătorii militari şi-au dovedit din nou valoarea internaţională impunîndu-se clar în primele două tururi, cînd au întîlnit campioanele Ungariei şi Ciprului, calificîndu-se în sferturi cu scorul general 9—3 rezultat din trei victorii, din care una obţinută în deplasare. Prezentăm în rîndurile care urmează drumul roş-albaştrilor în prestigioasa competiţie cu speranţa, justificată de altfel, că el va avea capăt pe stadionul unde se va desfăşura finala. Tabloul „monştrilor sacri" angajaţi în lupta pentru trofeu se prezintă astfel: *Steaua, Real Madrid, Bayern München, Benfica Lisabona, Bordeaux, Eindhoven, Anderlecht* şi *Glasgow Rangers.*

STEAUA — M.T.K. BUDAPESTA: 4—2

După „pasul cu stîngul" din ediţia trecută, cînd fotbaliştii militari fuseseră eliminaţi de Anderlecht, în condiţiile cunoscute, tragerea la sorţi pentru Cupa Campionilor Europeni a fost aşteptată cu un justificat interes în Ghencea, avînd în vedere, în primul rînd, marea dorinţă a tuturor jucătorilor pregătiţi de Anghel Iordănescu şi Radu Troi de a urca, din nou, în vîrful piramidei. Telexul ne aduce vestea mult aşteptată: Steaua—M.T.K. Budapesta, primul joc urmînd să aibă loc la Bucureşti. *Lucian Bălan*, întîlnit imediat după tragerea la sorţi, se arată optimist: *„Fără a fi considerat lipsit de modestie, sînt convins că diferenţa de valoare dintre noi şi campioana Ungariei va înclina balanţa în favoarea Stelei. Venim după o perioadă de pregătiri intense, după un puternic turneu cîştigat în Belgia şi, să nu uităm, avem datoria să ne onorăm cartea de vizită. Dincolo de aceste considerații, fotbaliştii unguri constituie un adversar puternic, în faţa căruia vom face totul, în limitele regulamentului, fireşte, pentru a obţine calificarea"*. Partida este aşteptată cu interes, mulţi dintre suporterii *Stelei* gîndindu-se că triumful european din 1986 a avut la început un meci Steaua — Honved Budapesta (în turul al doilea), „treaptă" urcată de ai noştri cu scorul general de 4—2. Antrenorul Verebes, venind la Bucureşti să urmărească jocul *Stelei*, se arată circumspect, este zgîrcit în declaraţii şi pleacă îngîndurat. Maşina de fotbal din Ghencea îi provocase momente de nelinişte. În plus, modul în care cele două echipe debutează în campionatele interne pare a spune totul despre... viitoarea confruntare. *Steaua*, victorie după victorie, *M.T.K.*, un punct din patru meciuri! Jocul de la Bucureşti, desfăşurat în faţa unui stadion arhiplin, a avut la timonă, cum era de aşteptat, echipa noastră, decisă să tranşeze aici calificarea. Combinaţiile rapide şi imprevizibile, schimbările de ritm şi atacurile pe extreme, cu un Lăcătuş dezlănţuit, aduc în situaţie de K.O. apărarea oaspeţilor, care cedează de patru ori, dar îi surîde şi şansa în cel puţin cinci faze electrizante. Hagi, de două ori, cu execuţii „de maestru", Bölöni, şut din afara careului la vinclu şi Lăcătuş, minge lobată peste portarul Gaspar, sînt autorii golurilor, la care se putea adăuga şi al cincilea dacă „centralul" Velodi Mininosvili, influenţat de la tuşă de Rustan Rogimov, nu ar fi anulat punctul realizat de Marius Lăcătuş la o fază demnă de antologie. După meci, la cabine, antrenorul *Anghel Iordănescu*, mulţumit de evoluţia jucătorilor, ne declară: *„Am făcut o partidă bună şi cred că am luat o serioasă opţiune pentru turul doi. Vom pregăti cu atenţie returul pentru a lăsa la Budapesta o impresie dintre cele mai bune.* Le *mulţumesc oaspeţilor noştri pentru fair-play-ul cu care şi-au apărat şansele". Joszef Verebes* vine şi-i salută pe stelişti, urîndu-i lui Hagi mult succes în cariera sportivă. La Budapesta, *Steaua* a pierdut cu 2—0 un joc care a stat sub semnul echilibrului. Bara lui Hagi şi ocaziile ratate de Stoica, Belodedici şi Balint au contat mult în stabilirea rezultatului final, decis de două neatenţii în apărare. Deşi învinsă, campioana noastră a lăsat (cum dorea antrenorul ei) o impresie deosebită, gazdele fiind mulţumite că şi-au trecut în palmares o victorie la supercampioana Europei. Cea care mergea înainte era, prin justeţea valorii, *Steaua*. În avionul care ne aduce de la Budapesta se fac pronosticuri pentru viitorul adversar. Se pronunţă nume sonore şi se comentează rezultatele din celelalte întîlniri. Jucătorii militari, marcaţi vădit de insucces, ştiu că drumul nu este presărat numai cu victorii, dar îşi cunosc foarte bine puterea de luptă...

STEAUA — OMONIA NICOSIA: 5—1

Aşteptăm în redacţie tragerea pentru turul doi. Timpul trece destul de greu şi surpriza vine din partea prietenului Ion Predoşanu, redactorul-şef al „Comerţului socialist", vecin cu telexul Agerpres-ului. El sparge neliniştea cu un *Steaua-Omonia*, informaţie pe care, pentru moment, o

În aşteptarea primăverii europene

luăm drept farsă. Dar nu este aşa. Vom juca într-adevăr cu echipa campioană a Ciprului, adversara de anul trecut a *Sportului studenţesc* în Cupa U.E.F.A. Duc la rîndu-mi vestea mai departe la club, unde stabilesc cu Octavian Vintilă amănunte pentru programul primului meci, care se va juca la Bucureşti. Am puţine date despre fotbalul cipriot şi îl aştept cu nerăbdare pe Cristian Ţopescu, prezent la tragerea la sorţi. Dar, din păcate, reprezentantul Clubului *Steaua* nu aduce nici un documentar, pentru simplul motiv că... viitorii noştri adversari nu s-au prezentat la festivitate! *Omonia* are la conducere un antrenor bulgar, Arsov, care a venit la Nicosia însoţit de doi compatrioţi, Jevizov şi Lahciev, jucători masivi, cu mare mobilitate, în special primul. În campionat, *Steaua* îşi continuă cursa de regularitate, aşteptînd cu încredere primul meci din turul doi. Campioana Ciprului soseşte la Bucureşti duminică dimineaţa, efectuînd în aceeaşi zi un prim antrenament. Din delegaţie face parte şi fosta „Gheată a Europei", Caiafas, care se interesează de rivalul său la mult rîvnitul trofeu continental, Dudu Georgescu. Ştim toate „isprăvile" oaspeţilor noştri în cupele europene, în mod deosebit cînd au evoluat pe teren propriu, dar nu ne gîndim nici un moment la o eventuală surpriză. Partida, dominată categoric de stelişti, se încheie cu un 3—1 ce nu pare a spune prea mult. Hagi, de două ori, şi Iovan sînt autorii golurilor, respectiv Xiurupas. *Omonia* a făcut totul pentru a limita proporţiile scorului şi a reuşit, dar, din păcate, prin mijloace străine fotbalului: obstrucţii, trageri de timp, simulări, avînd în portarul Haritou cel mai bun „actor" al său. *Steaua* cîştigă şi are datoria să se impună şi în retur în faţa unei echipe tenace, care a progresat sub bagheta tehnicianului bulgar. La Nicosia, o primă surpriză răsfoind ziarele dinaintea partidei. Interes enorm pentru prezenţa *Stelei* aici şi un optimism exagerat din partea confraţilor ciprioţi. Singur, cronicarul de la „Fileleferos", Michalis Gavrilidis, este mai circumspect, atrăgînd atenţia asupra lui Hagi. Marţi seara, a doua surpriză: gazonul stadionului Makaryon. Denivelat, cu spaţii mari, fără iarbă în interiorul careului şi dimensionat neregulamentar. Se face un antrenament uşor la care participă şi Belodedici, plecat de la Bucureşti cu un hematom la o unghie de la piciorul drept. Strînge din dinţi şi nu acceptă ideea că va lipsi din formaţie. Ascunşi într-un colţ al tribunei, antrenorii Omoniei urmăresc şi-şi notează tot despre „biliardul" steliştilor. Marius Lăcătuş este, ca de obicei, campionul bunei dispoziţii, glumind cu scriitorul Ion Băieşu. Cristian Gaţu, conducătorul delegaţiei, calm, îmi spune că ai noştri vor cîştiga. Încercatul „lup al arenelor sportive" are un simţ aparte care nu-l va înşela.

A doua zi plecăm devreme la stadion, strecurîndu-ne greu printre maşinile care aleargă într-un singur sens, spre arena unde va avea loc partida. Aici ne întîmpină o puternică galerie română care avea să-şi facă datoria pe parcursul celor 90 de minute, dirijată de muzicalul suporter stelist Horia Moculescu. Întîlnirea nu are practic istorie, fiind dominată de fotbaliştii militari. Lăcătuş este irezistibil, sprintează uluitor, centrează şi bietul fundaş Evagoras nu poate face altceva mai bun decît să trimită balonul în propria-i poartă. Este minutul opt şi apărarea *Omoniei* se prăbuşeşte, primind lovitura decisivă. Dar nu va fi ultima. La masa presei jubilăm iar Constantin Vrînceanu, redactorul-şef adjunct al „României libere", mă îmbrăţişează spre deziluzia jurnaliştilor ciprioţi, care, pentru un moment, refuză să creadă că golul a venit aşa de repede în poarta lui Haritou. Marius se joacă pur şi simplu cu defensiva gazdelor, croşetează un balon şi şutează fără speranţă pentru portar. *Steaua* conduce cu 2—0 şi tribunele aplaudă spectacolul oferit de roş-albaştri. Repriza a doua îl are solist pe Hagi, dar golul nu mai vine. La sfîrşitul meciului jucătorii ciprioţi îi felicită pe ai noştri, iar Tudorel Stoica, în calitatea sa de căpitan al echipei, primeşte o frumoasă cupă. În sport, ca şi în viaţă, valoarea se impune întotdeauna. Drumul european al *Stelei* continuă, momentul *Omonia* a trecut în amintire...

ŞERBAN IONESCU

Sorţii au decis: GLASGOW RANGERS

La 2 martie 1988, pe frumosul stadion Ghencea din Capitală, campioana noastră va întîlni în prima manşă a turului trei al competiţiei continentale nr. 1 puternica formaţie scoţiană Glasgow Rangers. O formaţie care, pentru a ajunge aici, a eliminat pe Dinamo Kiev (0—1, 2—0) şi Gornik Zabrze (3—1, 1—1). Echipă, actualmente într-o formă deosebită, care, beneficiind de aportul unor fotbalişti cu excelentă pregătire fizică, practică un fotbal în forţă, nu de puţine ori pînă la... duritate, aşa cum susţin specialiştii. Să sperăm însă că „viteziştii" de la Steaua, cu fantezia şi verva lor de joc deja cunoscute, vor reuşi ei să dea tonul şi, bineînţeles, să cîştige. (Suporterii scontează pe „porţia" de... patru goluri administrate de obicei de Steaua pe Ghencea). Oricum, balanţa calificării în turul următor trebuie înclinată încă de la Bucureşti.

Să ne familiarizăm cu formaţia viitorilor noştri adversari (probabilă, desigur): **Woods — Nicholl, Souness** (antrenor-jucător), **Roberts, Philips — Butcher, McGregor, Fergusson, Cohen — Durrant (Cooper), McCoist (Fleck).**

Împreună cu dv. cititorii, urăm mult succes echipei noastre!

P.V.

GIMNASTELE NOASTRE DE AUR

La Rotterdam s-a scris o nouă filă de aur în palmaresul atît de bogat al sportului românesc. Autoarele acestui strălucitor triumf sînt gimnastele noastre, care au demonstrat lumii întregi un adevăr devenit certitudine: școala românească se impune cu autoritate în arena internațională dînd mereu mari campioni. Campionatele mondiale s-au încheiat, comentariile continuă, performanțele fetelor noastre stau la loc de cinste în istoria sportului. Mari victorii care onorează și stau garanție pentru cele care vor veni...

Eroina competiției desfășurate în sala „Ahoy Sport Palais" a fost **Aurelia Dobre,** campioană mondială absolută, „pasărea măiastră" care a uimit întreaga asistență, evoluțiile ei stîrnind ropote de aplauze și „lansînd" o adevărată întrecere între gazetarii prezenți la această ediție a mondialelor pentru a găsi cele mai fericite titluri care să exprime zborul și spectacolul extraordinar al româncei. Maniera în care a evoluat Aurelia și „recolta" sa (3 medalii de aur și 2 de bronz) au făcut pe cronicarul ziarului olandez „Volkskrant" să o descrie astfel: *„Simbioză reușită între artă, știință și sport".* Au secondat-o cu brio celelalte cinci fete din reprezentativă: **Daniela Silivaș, Ecaterina Szabo, Eugenia Golea, Camelia Voinea, Celestina Popa.** Împreună, ele au cucerit titlul mondial pe echipe, învingînd puternica formație a Uniunii Sovietice. Munca, seriozitatea și exemplara dăruire a sportivelor noastre poartă acum numele unui nou succes de prestigiu semnat de șase tinere îndrumate competent de antrenorii **Adrian Goreac, Maria Cosma, Octavian Belu, Adrian Stan.** Tuturor celor care ne-au adus marea satisfacție a victoriei le adresăm felicitări și urări de noi și mari izbînzi.

S. MANEA

PELE: *„Eu am jucat întîi pentru spectatori, apoi pentru mine și colegii mei"*

Anunțul stewardesei înainte de sosirea la Rio de Janeiro a fost scurt: „Pe timpul escalei noastre, mai prelungite ca de obicei, vă vom oferi posibilitatea vizitării stadionului Maracana". Un adevărat cadou, însoțit de aplauzele celor peste 300 de pasageri, precum și de uralele apropiate celor pe care nu o dată le auzim la... fotbal...

... După ce am străbătut bulevardele largi și zgomotoase ale Rio-ului, admirînd nu numai îmbulzeala rutieră, dar și aceea a pietonilor sau a vînzătorilor de ziare aflați la fiecare stop printre mașini și aducîndu-ți ziarul la volan, după ce ritmul sambelor izbucnea din difuzoarele tuturor magazinelor, în fața ne-a apărut faimosul și imensul Maracana, cu tribunele sale supraetajate, adevărat templu al fotbalului.

Imensitatea lui dă parcă adevărata măsură a omului, așa cum te simți pe platoul mexican, lîngă piramidele de la Theoteouacan.

Pe zidul din dreapta al stadionului, pe o placă de marmură stă scris: *„Pe acest stadion, la 19 noiembrie 1969, Edson Arantes Do Nascimento-Pele a marcat al 1000-lea gol, încoronînd o carieră de aur, ce-l face să fie cel mai mare fotbalist al tuturor timpurilor".* Aparatele turiștilor țăcănesc continuu, cei mai inspirați fotografiindu-se chiar în dreptul plăcii, în chip de... Pelé.

Privit de pe gazon, stadionul arată ca o uriașă navă... extraterestră, deasupra căreia albastrul cerului îți dă senzația că te afli, într-adevăr, undeva la înălțime. Numai vorbele ghidului îți reamintesc că, de fapt, acesta este locul unde se pot strînge cei mai mulți spectatori deodată pentru a urmări traiectoria acelei sfere bucluсașe. Cu oarecare durere în suflet, ghidul ne spune că stadionul a fost inaugurat în 1950, cu ocazia campionatului mondial găzduit de Brazilia. Atunci - ne spune ghidul nostru - în acea zi de 16 iulie, cînd ai noștri jucau finala cu Uruguayul și cînd totul era pregătit pentru a sărbători victoria (edițiile ziarelor erau aproape gata, un mare patron oferise 20 000 de sticle de șampanie care fuseseră repartizate celor 200 000 de spectatori pentru a le desface la fluierul final, unități militare amplasaseră în jurul stadionului instalațiile pentru jocul de artificii, școlile de samba se aflau pe scenele în aer liber de pe mai toate străzile Rio-ului), în minutul 79 al finalei, extremul dreapta uruguayan Ghiggia, țîșnind ca o săgeată, a driblat întreaga apărare braziliană, înscriind pe lîngă portarul Barbosa și făcîndu-l pe crainicul de la radio să strige: „A disgraca sobre o Brazil" - adică „Nenorocirea s-a abătut asupra Braziliei".

Cîți ani aveați atunci? îl întrerup brusc pe ghid. „A, nu, eu nu eram născut. La noi însă povestea acelei înfrîngeri este cunoscută de către toți cei care încep să bată mingea pe plajele Rio-ului".

Și cum a mai fost după înfrîngere? continui să întreb. „Jucătorii căzuți în genunchi implorau parcă un zeu nevăzut, Ademir, cuprins de o criză de nervi, și-a sfîșiat echipamentul, pe rîul Rio peste 50 000 de chitare pluteau distruse, iar întreaga Brazilie plîngea. Dar, continuă ghidul, orice început rău are un sfîrșit triumfător, dovadă victoriile brazilienilor noștri în mondialele care au urmat. Să nu uităm că debutul lui Pelé pe Maracana a fost un fiasco, în acea zi de 3 mai 1956, cînd Santos a jucat cu Flamengo. Și totuși Pelé a ajuns ce a ajuns".

Priveam vrăjit tribunele gigantice și-mi închipuiam cum poate arăta cu cei peste 200 000 de spectatori care vuiesc la unison la fiecare lovitură spre poartă. Mă simțeam ca o furnică aruncată în fundul acestei uriașe gropi.

Și deodată, din tunelul stadionului, un grup dezordonat de fotoreporteri pătrunde cu spatele spre centrul terenului, îndreptîndu-și aparatele spre cel care venea încadrat de operatorii de film - era El, Edson Arantes Do Nascimento-PELE. Nu știu ce alt eveniment m-ar fi țintuit în acel gazon, dar cînd mi-am dat seama cu adevărat că acela este Pelé, din grupul celor peste 300 de pasageri ai Boeing-ului, nu mai aveam alături decît vreo 10-15.

Stătusem alături, cu un an înainte, mai bine de două ore, cu Casius Clay, aflat la Montreal: făcusem un prim interviu cu Bob Beamon, autorul acelui fantastic 8,90 m de la Mexic, însă nici unul nu mă impresionase atît de mult. Poate și pentru că nu mă așteptam la o asemenea șansă.

Datoram acest „eveniment" unor probe de film pe care Pelé le făcea în acele zile. După mai bine de 30 de minute de admirație de la distanță, nu puteam scăpa prilejul - măcar să pun două, trei întrebări. Însă cum nu am fost singurul, numărul întrebărilor a fost mai mare.

- Cui îi datorați această strălucită carieră de fotbalist?

- Unui mare antrenor de fotbaliști mici (adică copii), Waldemar, și, desigur, tatălui meu, Dandinho, care a crezut în mine mai mult decît eu la acea vîrstă de 9-10 ani.

- Și nu aveți nici un merit?

- Cum să nu. Un sportiv nu poate ajunge mare dacă el nu este interesat să muncească, dar nu cît îi cer antrenorii, ci mult mai mult. Antrenorul lucrează cu toți pentru a face o echipă, tu, ca sportiv, trebuie să te pregătești pentru a ajunge vedeta acelei formații.

- Se spune că ați avut talent cu carul!

- Ce este acela „carul"?

- Așa, un fel de camion tras de cai.

- Da, am avut mult talent, dar numai cu el nu aș fi făcut nimic. Cînd am venit la Santos, după antrenamente rămîneam în fiecare zi pe stadion cîte 2-3 ore. Singur - numai eu și mingea.

- Care a fost cel mai plăcut moment trăit pe gazon?

- Nu pot răspunde. N-am avut numai unul, ci o sumedenie. Începînd cu victoriile lui Santos, cu fiecare gol înscris, cu titlurile mondiale cucerite și terminînd cu dragostea oamenilor de pe stradă sau chiar a unor necunoscuți, cum sînteți dumneavoastră pe care v-am întîlnit aici.

- De ce gol vă aduceți mai bine aminte?

- De cel înscris cu mîna și pe care arbitrul l-a acordat, necrezîndu-mă în stare să fac așa ceva. De fapt, mingea m-a lovit în mînă și a intrat în gol. I-am spus arbitrului, însă acesta mi-a răspuns că el a venit să arbitreze, iar eu să joc. Și avea dreptate.

- Ce credeți că este fotbalul?

- O mare bucurie pentru toate vîrstele și ambele sexe. De aceea e bine să joci nu numai pentru rezultat, ci și pentru cei din tribune. Lor le datorăm totul. Cred că un meci fără spectatori ar fi ca un tablou de valoare închis într-un seif. Tabloul este făcut să fie privit și nu păzit, cum fotbalul este făcut nu numai pentru a stabili ierarhii, dar și pentru a incita pe cei care ne stimulează prin prezența lor. Eu am jucat întîi pentru spectatori, apoi pentru plăcerea mea și a colegilor mei.

După aceea Pelé a plecat, am mai rămas cîteva minute în compania ghidului, de la care am mai aflat că în satul său natal, Tres Caracoes, de lîngă Bauru, unei străzi i s-a dat numele lui Pelé. Tot acolo există și o statuie a lui realizată de unul dintre cei mai cunoscuți sculptori din Rio.

Un deputat, Pedro Alcantara, a cerut Camerei statului Sao Paulo „exproprierea" lui Pelé. În schimbul unei sume acordate echipei Santos, Pelé ar fi devenit „patrimoniu național", putînd fi folosit pe rînd de marile cluburi braziliene.

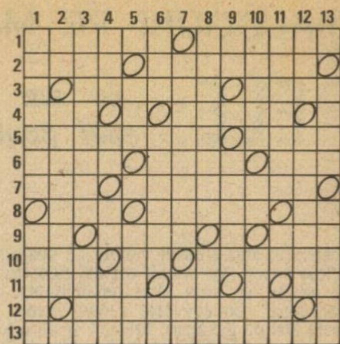
Pe timpul cînd juca, circulația era întreruptă pe arterele spre care el se îndrepta, pentru ca nu cumva Pelé să pățească ceva.

În ziua retragerii sale, străzile Braziliei au fost pline de indigo, semn al durerii, al despărțirii de gazon a celui mai mare fotbalist al lumii - Pelé.

În muzeul dedicat lui de către F.C. Santos se află tricouri și ghete purtate de Pele de-a lungul anilor, cupe, medalii, suveniruri, iar o parte dintre pereți sînt tapisați cu scrisori primite de el și aprecieri ale presei din întreaga lume, dedicate lui, adică „Regelui fotbalului".

OCTAVIAN VINTILĂ

OSTAŞI IMORTALIZAŢI ÎN PIATRĂ

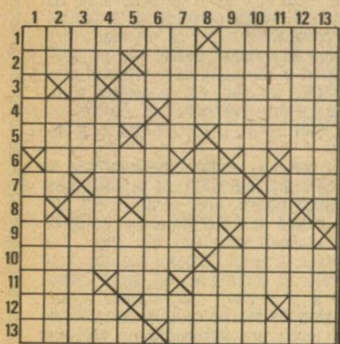

ORIZONTAL 1) Sculptor contemporan (n. 1920) care a realizat „*Monumentul ostaşului român*", dezvelit în 1974 în municipiul Sfîntu Gheorghe (Peter) — Din lucrările acestui talentat sculptor român menţionăm „*Infanteriştii în atac*", „*Eroul (soldat) Bulza Aurel*", „*Eroina Elena Chiriţă*" şi mai multe busturi monumentale: „*Decebalus per Scorilo*" (Timişoara), „*Gelu*" (Zalău), „*Virgil Iovănaş*" (Curtici) (Pavel) 2) Municipiu unde a fost dezvelit, în anul 1960, un „*Monument al eroilor din războiul antifascist*" — Contraatac! 3) General de divizie, comandant al Armatei române de operaţii în timpul Războiului pentru independenţă (1877—1878), al cărui *bust monumental*, creaţia lui Ion Georgescu, se află în Capitala, pe str. Ştirbei Vodă (Alexandru) — Sculptor timişorean care a realizat „*Monumentul victoriei lui Mihai Viteazul din 1601*", inaugurat în 1976 la Guruslău (Victor) 4) Numele unui dans popular — Oraş în jud. Satu Mare unde a fost dezvelit, în 1964, „*Complexul monumental în memoria eroilor din războiul antifascist*", creaţie a sculptorului Vida Geza şi a arhitectului Anton Dimboianu. 5) Remarcabil sculptor din ale cărui valoroase opere în bronz şi marmură amintim „*Ştefan cel Mare şi Războienii*" (Iaşi), „*Monumentul eroilor patriei*" din Bucureşti (în colab.), „*Mircea cel Bătrîn*" (Constanţa), „*Mihai Viteazul*" (Cluj-Napoca), „*Eremia Grigorescu*" (Slatina), „*Decebal*" (Drobeta-Turnu Severin), „*Monumentul ostaşului român eliberator*" (Miercurea-Ciuc şi la Nyiregyháza-R.P.U.), „*Bustul monumental al soldatului Eftimie Croitoru*" (Turnu Măgurele) (Marius) — Familie de pictori japonezi din sec. 15 şi 16. 6) Violent — Totalitatea roţilor unei maşini — Vreun (pop.) 7) Şes — Petrecere populară. 8) „*Mutarea unui pe poziţie*", sculptură de Cornel Medrea — Rîu în nordul Franţei — Ştefan Szönyi. 9) Virgil Iovanaş — Sculptorul care a realizat „*Bustul monumental al generalului Eremia Grigorescu*", eroul de la Oituz şi Mărăşeşti, ridicat în 1977 în parcul oraşului Tîrgu Bujor din jud. Galaţi (Nicolae) — Institutul de cercetări piscicole (sigla). 10) Fluviul Adige, la ruşi — Alexandru Andriţoiu — Sculptoriţă, care a creat „*Bustul monumental al lui Costache Negri*", dezvelit în 1973 la Bîrlad (Ginette). 11) Remarcabil arhitect român (n. 1913) (Tiberiu) — Ion Andreescu — Ion Ţară-lungă. 12) Sculptor, autorul monumentului de la 2 orizontal (1) (Gavril). 13) *Statuia ecvestră* a acestui viteaz domn al Moldovei, creaţie a sculptorului Eftimie Bîrleanu, a fost dezvelită în 1977 la Suceava, în apropierea fostei Cetăţi de scaun (3 cuvinte).

VERTICAL: 1) Sculptor care i-a imortalizat pe „*Eroul Eftimie Croitoru*" (în colab. cu VI. Şulschi) şi pe „*Eroul Godeanu Constantin*" (Vasile) — Sculptor care a dăltuit în piatră „*Soldaţi în marş*" (Vasile). 2) Alecu Russo — Autorul „*Monumentului ostaşului sovietic*" de la Berlin (Evgheni Viktorovici, 1908—1974). 3) General de divizie român care s-a remarcat în războiul antihitlerist, atît în luptele din interiorul ţării, cît şi în cele de pe teritoriul Ungariei (îndeosebi la Budapesta) şi al Cehoslovaciei (1895—1954) (Mihail) — Unitate de măsură pentru vin folosită în Transilvania (sec. 18 şi 19). 4) Preamăresc pe eroi şi faptele lor — Do — Nicolae Enea — Căpiţă de fîn (reg.). 5) Mamifer rumegător din tundră — Artă populară! 6) Remarcabil sculptor român din opera căruia reţinem compoziţiile „*Aruncător de grenade*", „*Ostaş adăpostindu-se*" şi monumentele lui *Mircea cel Bătrîn* (Turnu Măgurele) şi *Mihai Viteazul* (Alba Iulia) (Oscar) — Municipiu unde a fost înălţat, în anul 1958, „*Monumentul ostaşului român*", creaţia sculptoriţei Iulia Oniţa — Din salba vremii. 7) Din opera acestui mare sculptor amintim „*Gigantul*" şi un „*Gornist român*" (Dimitrie) — Pseudonim al lui Caragiale. 8) Prolific sculptor de la care ne-au rămas „*Jurămîntul*" şi o mulţime de monumente închinate eroilor din primul război mondial (1889—1929) (Dimitrie) — Atenţie! 9) Emil Rebreanu — Mare sculptor român, din a cărui vastă operă amintim compoziţiile „*Arcaş odihnindu-se*", „*Doi ostaşi gata de atac la Oituz*", „*Ostaşul şi calul*", „*Soldat român la atac, 1917*" şi monumentele „*Mircea cel Bătrîn*" din Tulcea şi „*Decebal*" din Deva (Ion) — Constantin Lecca. 10) Strigăt puternic — V — Comuna în R.D. Germană (Potsdam). 11) În acest municipiu putem admira „*Grupul statuar Fraţii Buzeşti*", creaţie a lui Boris Caragea, şi „*Monumentul dorobanţului*" de Oscar Spathe — Iuliu Togănel — Serveşte! 12) Electroencefalograma (abr. med.) — A dăltuit un „*Portret de ostaş*" şi basorelieful monumentului „*Bătălia de la Călugăreni*" din Medgidia (Vladimir). 13) Autor al desenelor care au servit sculptorului francez Albert Ernest Carrier Belleuse pentru realizarea „*Statuiei ecvestre a lui Mihai Viteazul*" din Bucureşti (Theodor) — Sculptor, autorul „*Monumentului comemorativ dedicat bătăliei din 1595*" de la Călugăreni, al „*Bustului monumental al maiorului Constantin Ene*" (Bucureşti) şi al „*Monumentului eroilor din războiul pentru independenţă*" din Craiova (Oscar).

Dicţionar: AVA, TOSA, RUAJ, VUN, DEULE, ECI, ICCE, COF, NAHM.

OSTAŞI ÎN PICTURĂ

ORIZONTAL: 1) Mare pictor român, din opera căruia amintim „*Ostaşi în războiul de independenţă*" şi un „*Autoportret*" realizat în uniforma legendarilor luptători de la Plevna şi Smîrdan (Ştefan) ● „*Apărăm* ...", desen de Iosif Santha. 2) Alt mare pictor român, autorul pînzelor „*Arcaşii lui Ştefan cel Mare*" şi „*Oştean cu sabie*" (Theodor) ● Renumit tablou în ulei al lui Nicolae Grigorescu, care reprezintă chipul unui ostaş român din războiul pentru cucerirea independenţei (neart.). 3) Autorul pînzei „*Luptele de la Otopeni în timpul insurecţiei armate*" (Ion). 4) Localitate în S.U.A. (Kansas) ● „*Atacul de la* ...", pictura de proporţii a lui Nicolae Grigorescu, în care „*surprinde şi exprimă hotărîrea supremă de a învinge a ostaşilor români, a viteiilor care din prima clipă a intrării lor în foc au mers tot înainte*" (Virgil Bradăţeanu). 5) Mijloc de inspiraţie (reg.) ● B ● Pentru piciorul călăreţului. 6) Autor al studiilor de mişcare intitulate sugestiv „*Soldaţi în tranşee*", „*Roşior călare*" şi „*Dorobanţ în atac*" (George Demetrescu) ● Dumitru Stoica. 7) Mihai Eminescu ● Pictor cubist francez, autorul tabloului „*Soldaţii în marş*" (Jacques) (1875—1963) ● Viteji (fig.). 8) Parte din Huşi! ● Soldat din „*Povestiri de război*" de Mihail Sadoveanu, care moare pe front (a Vădanei). 9) Una dintre cele mai vechi lucrări ale acestui pictor român este „*Ostaş călare*" (Jean Al.) ● Institutul de Cercetări Comerciale (sigla). 10) Din desenele acestui remarcabil pictor român amintim „*Soldaţi în tranşee*", iar dintre picturi pe cea intitulată „*Doi soldaţi*" (Nicolae) ● Stimit. 11) Olul, la geto-daci ● Luat la mijloc! ● „... *români pe front*", desen de Camil Ressu. 12) A hăcui ● Ştafete de schimb ● Iosif Santha. 13) Autorul litografiei denumite „*Întîlnirea la Iaşi a unităţilor militare muntene*" (Alexandru) ● Autorul pînzei intitulate „*Dorobanţi*", expusă într-una din sălile *Muzeului militar central* (Nicolae).

VERTICAL: 1) Talentat pictor român, autorul pînzei „*Activitatea P.C.R. în rîndul ostaşilor 1943-1944*" (Gheorghe) ● Regretat pictor român, autorul pînzei „*Transmisioniştii*" şi al desenelor „*Marinar la post de observaţie*" şi „*De gardă la drapel*" (Mihai). 2) De prin lume adunate ● În lucrarea sa „*Arta în timpul resboiului. Schiţe pentru schiţe*", apărută în 1879, descrie o serie de realizări ale lui Nicolae Grigorescu, printre care şi „*Un atac de turaliori asupra Rahovei*" (Frédéric) ● Autorul pînzelor „*La recrutare*", „*Instrucţie la aruncătoare*", „*Artileriştii*" şi „*Bateria la Vladeni 1917*" (Ion). 3) Cum sînt pictaţi *cerchezul* lui Nicolae Grigorescu şi *cazacul* lui Carol Popp de Szathmary? ● Autorul lucrărilor „*Repausul ostaşilor în lagărul de la Calafat*" şi „*Soldaţi jucînd hora*" (Sava). 4) Horatio Nelson ● Elemente de structură la bolţi (arhit.) ● Adalbert Kromer. 5) Theodor Aman ● Eugen Ispir ● Autorul libretului fanteziei coregrafice umoristice în 3 acte „*Marinarul visător*" pe muzica de Laurenţiu Profeta (Nicolae). 6) Pseudonim al lui Alexandru Vlahuţă ● Se remarcă prin pînza „*Capul lui Moţoc vrem*" (Apcar). 7) Localitate în S.U.A. (Texas) ● Pictor şi desenator cehoslovac, autor al unor ilustraţii, remarcabile prin umorul lor, în „*Peripeţiile bravului soldat Svejk în războiul mondial*" de J. Hasek (Josef) (1887—1957) ● Epocă. 8) Ramură ● Autorul desenelor „*Puşcaşi români pe front*" şi „*Vînătoare de care*" (Noel Florin) ● Dans spaniol. 9) Cetate, oraş-stat (antic) ● Nicolae Apostol ● Pictor şi grafician român, din desenele căruia reţinem „*Soldaţi în repaus*" şi „*Soldat gata de luptă*" (Iosif). 10) A se sui căţărîndu-se (pop.) ● Model. 11) Localitate în Italia (Rovigo) ● Ne-a lăsat pînzele „*Mihai Viteazul intrînd în Alba Iulia*", „*Uciderea lui Mihai Viteazul*" şi „*Încheierea păcii între Bogdan cel Chior şi Radu cel Mare*" (Constantin). 12) Avertisment la scrimă pentru eroii lui Dumas! (două cuvinte) ● „*Morţii de la* ...", tablou de Ştefan Dimitrescu, care reprezintă trei victime ale unui bombardament. 13) Cunoscut pictor român, autorul pînzelor „*Bătălia de la Rovine*", „*Armata română în războiul antihitlerist*", „*Luptele de la Debreţin*", „*Eroii de la Sulronea*", „*Racheţiştii*" ş.a. (Paul) ● Ofiţer (od.).

Dicţionar: IDANA, NORSE, POLIS, CANDA.

Dr. NICOLAE-ANDREI

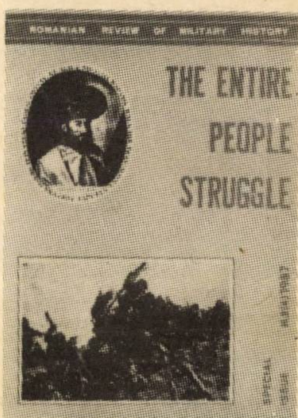

STIMAȚI CITITORI,
publicațiile editate
de redacția
„VIAȚA MILITARĂ"
vă oferă întotdeauna
o lectură plăcută
și instructivă

ALMANAHUL OȘTIRII '88 apare sub îngrijirea „Vieții militare", revistă ilustrată de literatură și artă editată de Ministerul Apărării Naționale, Consiliul Politic Superior

Colectiv de redactare: **ION JIANU** (redactor-șef), **ION ARAMĂ** (redactor-șef adjunct), **NICOLAE BOGHIAN, JEAN GHELIUC, VASILE PREDA** (redactor responsabil), **MIRCEA SOREANU**

Prezentarea artistică: **CONSTANTIN DUMITRESCU** și **DUMITRU ISPAS**. Corectura: **DAN OZERANSCHI**

Desene: **FLORIN CREANGĂ** și **VICTOR ILIE**. Fotografii: **GHEORGHE CHIRU** și **VIRGIL ULIERU**. Coperta I: foto **IULIAN MARINOF**

Tipărit la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"

Lei 25

Lotul echipei „STEAUA“ — cîştigătoarea ultimei ediţii a Campionatului naţional de fotbal şi a Cupei R.S. România — 1987

Echipa de fotbal a Clubului Sportiv al Armatei „Steaua“ se află şi în această ediţie în prim planul Cupei Campionilor Europeni, urmînd să întîlnească în sferturi de finală pe campioana Scoţiei, Glasgow Rangers. Fotbaliştii militari doresc să „urce“ cît mai sus în prestigioasa competiţie. Le urăm succes şi aşteptăm, cu încredere, o nouă performanţă de prestigiu!